

PROFESORJU GROŠLJU V SLOVO

Stoječ ob krsti emeritiranega profesorja akademika dr. Milana Grošlja izrekamo teh nekaj skromnih besed slovesa in zahvale v imenu slovenskega Društva za antične in humanistične študije in s tem tudi v imenu jugoslovanske Zveze društev za antične študije. Najmanj, kar lahko rečemo, je to, da se je pretežni del živčih slovenskih klasičnih filologov ne le strokovno, temveč tudi človeško oblikoval ravno v šoli našega spoštovanega profesorja Grošlja. Kdor je študiral pri njem, poslušal njegova predavanja in se brusil pri njegovih seminarjih, ta je bil zares tako rekoč zaznamovan za vse svoje življenje — v besede najboljšem pomenu zaznamovan od osebnosti tega pronicljivega znanstvenega duha in plemenitega človeškega srca. Zakaj resnično, malo je bilo Slovincem danih takih akademskih učiteljev, ki bi tako kot naš pokojni profesor Grošelj v sebi združevali strogi, disciplinirani etos znanstvenika z živo, sugestivno močjo osebnega zgleda. Da, bil je strog, strog do sebe in strog do drugih, bil je do popolnosti korekten in natančen, veliko je zahteval, a še mnogo, mnogo več je dajal vsa leta svojega pedagoškega dela v tem našem površnem in hlastavem času. Toda za njegovo strogostjo se je skrivala mehko osebni, ki je hotela in znala svoje študente voditi in usmerjati, s prijaznim nasvetom in vzpodbudno besedo vsak čas pomagati čez ovire in po potrebi pokazati pravo pot zdaj z resno, zdaj s fino humorno pripombo, vendar vselej in povsod z globoko dobrohotnostjo in žlahtno človečnostjo. S svojim znanstvenim in pedagoškim delom nam je znal posredovati duha in največje duhovne vrednote klasičnega starega veka. Zato se bomo spominu profesorja Grošlja oddolževali predvsem takrat, ko bomo skušali vsak po svojih močeh ohranjati pri življenju ideale tiste klasične evropske omike, ki se jim je ves posvetil on sam.

Naj Vam zatorej, spoštovani gospod profesor, ob slovesu veljata čast in naša hvaležnost!

Ljubljana, 15. februarja 1979.

P. Simoniti.